

Νὰ κι' ὁ τρελλός! Μὲ τὰ μακρὰ, ξανθὰ μαλλιά του, ἀχτένιστος, κοιτάζει, γελᾷ ἠλίθια. Τὰ πανταλόνια του φαγωμένα, λασπωμένα σούρνουνται στὶς λάσπες καὶ τὸ λιγδιάρικο πουκάμισό του ἀνοιχτὸ ἀφήνει νὰ φαίνεται ὅλη ἡ κοιλιά του. Βλέπει τὰ παιδιά, ἀναγαλλιᾷ, σκάζει τὰ γέλια καὶ τρέχοντας ξαπλώνεται κι' αὐτὸς μέσα στὰ κλαδιά.

— Ἄ α α α! φωνάζουνε ὅλοι.

Σηκώνεται ὁ τρελλὸς τρομαγμένος, κοιτάζει τριγῦρο του φοβισμένα κι' ἄξαφνα τὸ βάζει στὰ πόδια. Τὰ παιδιά ἀπολυοῦνται πίσω του σὰν τὰ σκυλιά...

— Βαρᾶτε του μωρέ, φωνάζει ὁ Ἀμερικάνος κατορημένος στὰ γέλια.

Ἐπειτα ἦρθε ἓνα κάρρο νὰ πάρῃ τὰ κούτσουρα, ἐνῶ οἱ φτωχογυναικοῦλες σκυμμένες μαζεῦνουνε λαίμαργα τὰ πελεκούδια γιὰ τὴ φωτιά.....

Τώρα δὲν ἀπομένει τίποτε πού νὰ θυμίζῃ τὸ δέντρο. Ἡ βροχὴ ἔπλυνε τὸ δρόμο καὶ μόνο ὁ λάκκος χάσκει πάντα γιομάτος ἀπὸ ἓνα ὑγρὸ κόκκινο σὰ νᾶναι τὸ αἷμα ποῦ τρεξε ἀπὸ τὸ δέντρο. Τὸ δέντρο πού κανεὶς δὲν τῶνοιωσε, ποῦζησε πάντα ξένο, μὲ τὰ μάτια γυρισμένα στὸν οὐρανὸ, κοντεύει νὰ ξεχαστῇ... Ὁ δρόμος ἀνάσανε, ἀλήθεια... Οἱ ἀκακίες καλόβολες, καταδεχτικὲς τρέμουνε στὶς ἀδύναμες ριζοῦλες τους, σὰν τίς φοβερίζει ἀπὸ ἀψηλὰ ὁ βορηᾶς.....

(1912)

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ

Κακογλωσσιᾶς καλλιτεχνῶν

- Καὶ τί ἔργον ἐξέθεσε ἔστην τελευταίαν Ἐκθεσιν;
- Θαρρῶ, μόνο τὴν προσωπογραφία τῆς γυναίκας του...
- Ἄ! γι' αὐτό, φαίνεται, τώρα τελευταῖον ἡ πελατεία του ηἰξήσε σημαντικά!...